

POSTANOWIENIE

Dnia 13 sierpnia 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Przesławski (przewodniczący)

SSN Paweł Zubert (sprawozdawca)

SSN Jan Majchrowski

Protokolant Anna Rusak

przy udziale Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego Krajowej Izby
Radców Prawnych radcy prawnego S. P.

w sprawie radcy prawnego Ł. P.

obwinionego o popełnienie przewinień dyscyplinarnych określonych w art. 64 ust.

1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych w zw. z art. 6 Kodeksu Etyki
Radcy Prawnego i innych,

po rozpoznaniu w Izbie Dyscyplinarnej na rozprawie w dniu 13 sierpnia 2020 r.,

kasacji wniesionej przez obwinionego

od orzeczenia Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych

w W. z dnia 29 listopada 2018 r., sygn. akt WO-(...) utrzymującego

w mocy orzeczenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców

Prawnych w [...]. z dnia 26 września 2017 r., sygn. akt D (...)

postanowił:

I. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;

II. zasądzić od obwinionego radcy prawnego Ł. P. na rzecz Skarbu
Państwa kwotę 20 (dwadzieścia) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu za
postępowanie kasacyjne.

UZASADNIENIE

Radca prawny Ł. P. został obwiniony o to, że:

1. działając na podstawie umowy o współpracę z dnia 6 maja 2013 r. zawartej z O. sp. z o.o., w ramach której O. zleciła mu reprezentowanie R. M. w sprawie o zapłatę przeciwko U. S.A., po uprawomocnieniu się wyroku Sądu Rejonowego w G. X Wydział Cywilny z dnia 31 października 2014 r., na podstawie, którego Sąd zasądził od U. S.A. na rzecz R. M. kwotę 30 857,47 zł, wbrew umowie łączącej R. M. z O. sp. z o.o. sporządził w dniu 17.12.2014 r. i przedłożył drogą mailową w dniu 17.12.2014 r. R. M. pełnomocnictwo do odbioru przez siebie wszystkich kwot wynikających z przedmiotowego wyroku Sądu Rejonowego w G. , podczas gdy z umowy łączącej R. M. z O. sp. z o.o. z dnia 22.02.2012 r. wynikało, iż kwoty te winny zostać przekazane na konto O. sp. z o.o., czym wprowadził w błąd R. M. co do przekazania kwoty pieniężnej w wysokości 19.545 zł,

tj. o popełnienie przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 ustawy z 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych w zw. z art. 6 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego stanowiącego załącznik do uchwały Nr (...) Prezydium Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 28 grudnia 2010 r.;

2. działając na podstawie umowy o współpracę z dnia 6 maja 2013 r. zawartej z O. Sp. z o.o., w ramach której O. sp. z o. o zleciła mu reprezentowanie R. M. w sprawie o zapłatę przeciwko U. S.A., po uprawomocnieniu się wyroku Sądu Rejonowego w G. X Wydział Cywilny z dnia 31 października 2014 r., na podstawie którego Sąd zasądził od U. S.A. na rzecz R. M. kwotę 30 857,47 zł, wbrew umowie łączącej R. M. z O. sp. z o.o. sporządził w dniu 17.12.2014 r. i przedłożył drogą mailową w dniu 17.12.2014 r. R. M. pełnomocnictwo do odbioru przez siebie wszystkich kwot wynikających z przedmiotowego wyroku Sądu Rejonowego w G., podczas gdy z umowy łączącej R. M. z O. z dnia 22.02.2012 r. wynikało, iż kwoty te winny zostać przekazane na konto O. sp. z o.o., czym doprowadził do pokrzywdzenia O. sp. z o.o. i przyjęcia nienależnego sobie wynagrodzenia w kwocie 19.545 zł,

tj. o popełnienie przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 ustawy z 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych w zw. z art. 6 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego

stanowiącego załącznik do Uchwały Nr (...) Prezydium Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 28 grudnia 2010 r., w zw. z art. 19, w zw. z art. 36 ust. 1 i 2 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego;

3. działając na podstawie umowy o współpracę z dnia 6 maja 2013 r. zawartej z O. Sp. z o.o., w ramach której O. Sp. z o.o. zleciła mu reprezentowanie R. M. w sprawie o zapłatę przeciwko U. S.A., po uprawomocnieniu się wyroku Sądu Rejonowego w G. X Wydział Cywilny z dnia 31 października 2014 r., na podstawie którego Sąd zasądził od U. S.A. na rzecz R. M. kwotę 30 857,47 zł, nie poinformował O. sp. z o.o. o sporządzeniu w dniu 17.12.2014 r. i przedłożeniu drogą mailową w dniu 17.12.2014 r. R. M. pełnomocnictwa do odbioru przez siebie wszystkich kwot wynikających z przedmiotowego wyroku Sądu Rejonowego w G. , a także o przyjęciu kwoty 19.545 zł, która to kwota winna zostać przekazana przez R. M. na konto O. sp. z o.o.,

tj. o popełnienia przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 ustawy z 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych w zw. z art. 6 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego stanowiącego załącznik do Uchwały Nr (...) Prezydium Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 28 grudnia 2010 r. w zw. z art. 19, w zw. z art. 36 ust. 1 i 2 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego;

4. po rozwiązaniu w dniu 24 kwietnia 2014 r. przez O. sp. z o.o. umowy o współpracę z dnia 6 maja 2013 r. pomimo wystosowania przez O. sp. z o.o. wezwania do zwrotu akt prowadzonych spraw oraz udzielenia informacji i dokonania rozliczeń z dnia 29.10.2014 r. oraz z dnia 31 grudnia 2014 r. nie dokonał zwrotu akt sprawy: M. L. , B. i R. S. , K. W. , K. R., A. K. , Z. J. , M. P. ”

tj. o popełnienie przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 ustawy z 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych w zw. z art. 6 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego stanowiącego załącznik do Uchwały Nr (...) Prezydium Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 28 grudnia 2010 r. w zw. z art. 28 ust. 11 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego.

Orzeczeniem z 26 września 2017 r., sygn. akt D (...), Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w [...].:

1. uznał radcę prawnego Ł.P. winnym czynu zarzucanego w pkt 1 wniosku o ukaranie, który to czyn stanowi przewinienie dyscyplinarne jako czyn sprzeczny z zasadami wyrażonymi w art. 64 ust. 1 ustawy z 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych w zw. z art. 6 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego stanowiącego Załącznik do Uchwały Nr (...) Prezydium Krajowej Rady Radców Prawnych z 28 grudnia 2010 r. i za ten czyn na podstawie art. 65 ust. 1 pkt 2 ustawy z 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych wymierzył mu karę nagany;

2. uznał radcę prawnego Ł. P. winnym czynu zarzucanego w pkt. 2 wniosku o ukaranie, który to czyn stanowi przewinienie dyscyplinarne jako czyn sprzeczny z zasadami wyrażonymi w art. 64 ust. 1 ustawy z 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych w zw. z art. 6 i art. 19 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego stanowiącego Załącznik do Uchwały Nr (...) Prezydium Krajowej Rady Radców Prawnych z 28 grudnia 2010 r. i za ten czyn na podstawie art. 65 ust. 1 pkt 4 ustawy z 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych wymierzył mu karę zawieszenia prawa do wykonywania zawodu radcy prawnego na czas 3 lat;

3. uznał radcę prawnego Ł. P. winnym czynu zarzucanego w punkcie 3 wniosku o ukaranie, który to czyn stanowi przewinienie dyscyplinarne jako czyn sprzeczny z zasadami wyrażonymi w art. 64 ust. 1 ustawy z 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych w zw. z art. 6, art. 19 i art. 28 ust. 5 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego stanowiącego Załącznik do Uchwały Nr (...) Prezydium Krajowej Rady Radców Prawnych z 28 grudnia 2010 r. i za ten czyn na podstawie art. 65 ust. 1 pkt 3 ustawy z 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych wymierzył mu karę pieniężną w wysokości 3 000 zł;

4. uznał radcę prawnego Ł. P. winnym czynu zarzucanego w punkcie 4 wniosku o ukaranie, który to czyn stanowi przewinienie dyscyplinarne jako czyn sprzeczny z zasadami wyrażonymi w art. 64 ust. 1 ustawy z 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych w zw. z art. 6 i art. 28 ust. 11 Kodeksu Etyki

Radcy Prawnego stanowiącego Załącznik do Uchwały Nr (...) Prezydium Krajowej Rady Radców Prawnych z 28 grudnia 2010 r. i za ten czyn na podstawie art. 65 ust. 1 pkt 2 ustawy z 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych wymierzył mu karę nagany;

5. na podstawie art. 65¹ ust. 1 i 2 ustawy z 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych kary orzeczone w punktach 1 i 4 połączył w ten sposób, że wymierzył jako karę łączną karę nagany;

6. na podstawie art. 65 ust. 2b ustawy z 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych orzekł wobec obwinionego radcy prawnego Ł. P. zakaz wykonywania patronatu na czas 5 lat;

7. na podstawie art. 70⁶ ust. 2 ustawy z 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych zasądził od obwinionego radcy prawnego Ł. P. na rzecz Okręgowej Izby Radców Prawnych w [...]. tytułem zwrotu kosztów postępowania dyscyplinarnego kwotę 3 000 zł.

Odwołanie od powyższego orzeczenia wniósł w imieniu własnym obwiniony radca prawny Ł. P. , który zaskarżył powyższe w całości, podnosząc zarzut „naruszenia przepisów postępowania, które skutkowały nieważnością postępowania”.

Skarżący wskazał, że nie mógł uczestniczyć na rozprawie przed sądem I instancji nie ze swojej winy, gdyż przebywał w tym czasie na zwolnieniu lekarskim, przedstawiając na powyższą okoliczność oryginał zwolnienia lekarskiego, stwierdzającego niezdolność do pracy od 26 września 2017 r. do 29 września 2017 r..

Obwiniony zakwestionował ustalony przez sąd meriti stan faktyczny i zeznania świadków. Wskazał na toczące się w dalszym ciągu w Sądzie Rejonowym w S. postępowanie cywilne z powództwa O. Sp. z o.o. Wyjaśnił nadto, iż zastosował ustawowe prawo zastawu z powodu zaległości finansowych ze strony pokrzywdzonego.

Orzeczeniem z 27 listopada 2018 r., sygn. akt WO-(...), Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w W.:

1. utrzymał w mocy zaskarżone orzeczenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w [...].;
2. zasądził od obwinionego Ł. P. koszty postępowania odwoławczego przed Wyższym Sądem Dyscyplinarnym w zryczałtowanej kwocie 1200,00 zł płatne na rzecz Krajowej Izby Radców Prawnych.

Postanowieniem z dnia 18 stycznia 2019 roku Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowy Izby Radców Prawnych w W. sprostował oczywistą omyłkę pisarską w przytoczonym wyżej orzeczeniu, odnoszącą się do daty jego wydania, poprzez zastąpienia słów „z dnia 28 sierpnia 2018 r.” słowami „z dnia 27 listopada 2018”.

Kasację od orzeczenia Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Krajowy Izby Radców Prawnych w W. wniósł obwiniony radca prawny Ł. P. , który zaskarżył je w całości, podnosząc zarzuty:

1. naruszenia przepisów prawa procesowego, tj. art. 6. k.p.k. w zw. z art. 117 § 2 a k.p.k. polegające na pozbawieniu obwinionego możliwości obrony na rozprawie 27 listopada 2018 roku w sytuacji, gdy obwiniony przedstawił sądowi zwolnienie lekarskie i wniósł o odroczenie rozprawy, a także nie podejmowanie czynności przez sąd, co w ocenie obwinionego stanowi rażące naruszenie prawa, które miało istotny wpływ na wynik sprawy, gdyż obwiniony nie mógł podjąć obrony i przedstawić argumentów przeciw oskarżeniu, gdy jednocześnie oświadczył, że chce złożyć wyjaśnienia i wnioski dowodowe (w ocenie obwinionego naruszenie to stanowi przesłankę nieważności postępowania);

2. naruszenie przepisów prawa procesowego, tj. art. 117 § 2 k.p.k., mające istotny wpływ na wynik sprawy, polegające na przeprowadzeniu przez sąd czynności procesowych i kontynuowanie posiedzenia 27 listopada 2018 roku w sytuacji, gdy obwiniony usprawiedliwił swoją nieobecność i

wniósł o odroczenie rozprawy i nieprzeprowadzanie czynności pod jego nieobecność, co skutkowało pozbawieniem obwinionego możliwości obrony;

3. naruszenie przepisów prawa procesowego, tj. art. 374 § 1 k.p.k., mające istotny wpływ na wynik sprawy, polegające na przeprowadzeniu przez sąd czynności procesowych i kontynuowanie posiedzenia 27 listopada 2018 roku w sytuacji, gdy obwiniony usprawiedliwił swoją nieobecność i wniósł o odroczenie rozprawy i nieprzeprowadzanie czynności pod jego nieobecność, co skutkowało pozbawieniem obwinionego możliwości obrony;

4. naruszenie przepisów prawa procesowego, tj. art. 105 k.p.k., mające istotny wpływ na wynik sprawy, polegające na sprostowaniu z urzędu oczywistej omyłki pisarskiej, która taką omyłką nie była (data wydania orzeczenia), przez skład sądu, który nie wydał orzeczenia utrzymującego orzeczenie OSD.

Formułując powyższe zarzuty obwiniony wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Wyższemu Sądowi Dyscyplinarnemu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja nie zasługiwała na uwzględnienie i jako oczywiście bezzasadna została oddalona.

Na wstępie, przed przystąpieniem do merytorycznego rozpoznania zarzutów sformułowanych w kasacji należy przypomnieć, że na podstawie art. 536 k.p.k. Sąd Najwyższy rozpoznaje kasację w granicach zaskarżenia i podniesionych zarzutów, a w zakresie szerszym tylko w wypadkach określonych w przepisach art. 435, 439 i 455 k.p.k. „Nie może więc, co do zasady, wykroczyć poza zarzuty podniesione w kasacji, choćby in concreto dostrzegał taką potrzebę, gdyż np. stwierdził uchybienie obciążające zaskarżone orzeczenie, nie należące jednak do kategorii określonej w art. 536 k.p.k.” (zob. w szczególności postanowienie Sądu

Najwyższego z 11 października 2017 roku, III KK 84/17, Lex nr 2390679). Powyższe zastrzeżenie było niezbędne z racji dostrzegalnych już *prima facie* zależności pomiędzy czynami przypisanymi obwinionemu. Zależności te mogą uzasadniać dokonanie redukcji ocen dyscyplinarnych, przy założeniu, że część z czynów stanowi czynы współukarane następne lub uprzednie. Nie wdając się szerzej w analizę tego zagadnienia wskazać należy, że nie zostało ono podniesione w kasacji obwinionego, a Sąd Najwyższy nie znalazł podstaw, by tą kwestią zająć się niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów.

Przechodząc do rozpoznania zarzutów sformułowanych w kasacji obwinionego zaznaczyć trzeba, że trzy z nich dotyczą *de facto* tego samego zagadnienia jakim jest naruszenie prawa obwinionego do obrony, w związku z uznaniem za nieusprawiedliwione jego niestawiennictwa na rozprawie odwoławczej w dniu 27 listopada 2018 roku i kontynuowaniem postępowania, mimo złożonego wniosku o odroczenie rozprawy przy jednoczesnym oświadczeniu, że obwiniony chce w niej uczestniczyć i zamierza złożyć wyjaśnienia i wnioski dowodowe. Obwiniony sformułował w związku z tym zarzuty dotyczące obrazy przepisów art. 6 k.p.k., art. 117 § 2a k.p.k., art. 117 § 2 k.p.k. i art. 374 k.p.k.

Podnosząc zarzut obrazy art. 117 § 2 k.p.k. i art. 374 § 1 k.p.k. obwiniony nie zwrócił jednak uwagi, że przepisy ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o radcach prawnych w art. 68³ normują problematykę niestawiennictwa obwinionego na wezwanie rzecznika dyscyplinarnego, a także na rozprawę przed sądem dyscyplinarnym i choćby z tego powodu brak podstaw do odpowiedniego stosowania powołanych przez niego przepisów Kodeksu postępowania karnego.

Jak wynika jednoznacznie z powołanego przepisu art. 68³ ust. 2 ustawy o radcach prawnych, niestawiennictwo obwinionego lub jego obrońcy na rozprawę, posiedzenie lub na wezwanie rzecznika dyscyplinarnego nie wstrzymuje rozpoznania sprawy lub przeprowadzenia czynności, chyba że należycie usprawiedliwią oni swoją nieobecność, jednocześnie wnosząc o odroczenie lub przerwanie rozprawy lub posiedzenia lub o nieprzeprowadzanie czynności przed

rzecznikiem, albo sąd dyscyplinarny lub rzecznik dyscyplinarny z ważnych przyczyn uzna ich obecność za konieczną. Wskazać także należy, iż artykuł 68³ ust. 5 ustawy o radcach prawnych stanowi, że należyte usprawiedliwienie niestawiennictwa obwinionego lub jego obrońcy na rozprawie lub na wezwanie rzecznika dyscyplinarnego wymaga wskazania i uprawdopodobnienia wyjątkowych przyczyn, zaś w przypadku choroby - przedstawienia zaświadczenia lekarskiego potwierdzającego niemożność stawienia się na wezwanie lub zawiadomienie organu prowadzącego postępowanie. Powołany przepis art. 68³ nie reguluje natomiast kwestii dotyczących warunków formalnych jakim powinno odpowiadać wskazane wyżej zaświadczenie lekarskie. Tym samym, dopiero w odniesieniu do formy tego zaświadczenia, na mocy art. 74¹ ust. 1 ustawy o radcach prawnych należy stosować odpowiednio przepis art. 117 § 2a k.p.k., który stanowi, że zaświadczenie lekarskie o niemożności stawienia się na rozprawie przed sądem dyscyplinarnym musi być wystawione przez lekarza sądowego.

W niniejszej sprawie obwiniony wysłał pocztą elektroniczną wniosek do Wyższego Sądu Dyscyplinarnego w dniu 27 listopada 2018 roku, to jest w dniu rozprawy odwoławczej o jej odroczenie (wiadomość wysłano o godz. 8.18, a rozprawa odwoławcza została zaplanowana i rozpoczęła się o godz. 9.30), załączając zaświadczenie lekarskie z 26 listopada 2018 roku potwierdzające jego niezdolność do pracy w okresie od 27 do 30 listopada 2018 roku. Obwiniony miał zatem obiektywną możliwość, aby w przeddzień rozprawy uzyskać stosowne zaświadczenie u lekarza sądowego. Pomijając kwestię, że zaświadczenie przedłożone przez obwinionego nie pochodziło od lekarza sądowego wskazać wypada, że zaświadczenie lekarskie o niezdolności to pracy nie oznacza jednocześnie niezdolności do stawiennictwa na rozprawie, albowiem gdyby tak było, regulacja zawarta w przepisie art. 117 § 2a k.p.k. byłaby zbędna.

Obwiniony występuje w niniejszym postępowaniu dyscyplinarnym jako strona, ale nie można tracić z pola widzenia, że jako radca prawny jest profesjonalistą, a tym samym znajomość i stosowanie przepisów jest materia, w której jest podmiotem kwalifikowanym. Trudno zatem uznać, że nie znał zarówno regulacji zawartej w przepisie art. 68³ ustawy o radcach prawnych, jak i w art. 117 § 2a k.p.k.,

zwłaszcza że był o treści tych przepisów pouczony (zob. pouczenia znajdujące się na k. 112, 143 i 144).

W kontekście sformułowanych przez obwinionego zarzutów podkreślić również należy, że ocena przesłanki należytego usprawiedliwienia nieobecności zgodnie z wymogami ujętymi w przepisie art. 68³ ust. 5 ustawy o radcach prawnych powinna uwzględniać nie tylko okoliczności związane bezpośrednio z niemożnością stawienia się na rozprawę, ale również wcześniejszą postawę obwinionego (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 22 listopada 2017 r., SDI 79/17, Legalis nr 1715542). Tym samym, w związku z zasygnalizowanym zamiarem złożenia wyjaśnień oraz wniosków dowodowych na rozprawie odwoławczej uwzględnić należy również postawę obwinionego w toku całego postępowania, w tym:

1. brak reakcji obwinionego na wezwanie rzecznika dyscyplinarnego z 5 maja 2015 r. i 15 czerwca 2015 roku do złożenia pisemnych wyjaśnień w związku ze skargą pokrzywdzonego (w tym także pod rygorem wszczęcia postępowania dyscyplinarnego),
2. niestawiennictwo (z uwagi na urlop wypoczynkowy) na wezwanie rzecznika dyscyplinarnego w dniu 7 września 2016 roku - usprawiedliwienie nadesłane po terminie (k. 42),
3. niestawiennictwo (z uwagi na chorobę) na wezwanie rzecznika dyscyplinarnego w dniu 10 października 2016 roku – usprawiedliwienie przesłane 17 października 2016 r. z dołączonym zaświadczeniem o niezdolności do pracy (k. 47-48),
4. niestawiennictwo na wezwanie rzecznika dyscyplinarnego w dniu 16 grudnia 2016 r. (bez usprawiedliwienia),
5. niestawiennictwo na wezwanie sądu dyscyplinarnego I instancji w dniu 10 kwietnia 2017 r. (bez usprawiedliwienia),
6. niestawiennictwo na wezwanie sądu dyscyplinarnego I instancji w dniu 26 września 2017 roku (obwiniony nadesłał w tym dniu wniosek o usprawiedliwienie niestawiennictwa za pośrednictwem poczty elektronicznej z dołączonym zdjęciem rezerwacji wizyty lekarskiej u lekarza

medycyny rodzinnej - k. 187, a w dniu 29 września 2017 roku przesłał również za pośrednictwem poczty elektronicznej zdjęcie zaświadczenia lekarskiego o niezdolności do pracy w okresie od 26 do 29 września 2017 roku)

7. niestawiennictwo na rozprawę odwoławczą w dniu 29 sierpnia 2018 roku (obwiniony przesłał za pośrednictwem poczty elektronicznej zaświadczenie lekarskie o niezdolności do pracy w okresie od 27 do 31 sierpnia 2018 roku - k. 258-261).

Z przytoczonych powodów decyzję sądu dyscyplinarnego II instancji o kontynuowaniu rozprawy pod nieobecność obwinionego, którą uznano za nieusprawiedliwioną oceniono jako prawidłową.

Biorąc powyższe pod uwagę zarzuty kasacji dotyczące pozbawienia obwinionego prawa do obrony, w związku z prowadzeniem rozprawy odwoławczej w dniu 27 listopada 2018 roku mimo usprawiedliwienia przez niego niestawiennictwa i złożenia wniosku o jej odroczenie, z jednoczesnym zasygnalizowaniem zamiaru złożenia wyjaśnień i wniosków dowodowych uznano za niezasadne.

Odnosząc się do czwartego z zarzutów kasacji podkreślić należy, że Sąd Najwyższy podziela pogląd wyrażony w orzecznictwie, zgodnie z którym zarzuty przeciwko rozstrzygnięciu sądu odwoławczego w przedmiocie sprostowania oczywistej omyłki pisarskiej mogą być podniesione w kasacji na podstawie art. 447 § 3 w zw. z art. 518 k.p.k. (tak np. wyrok Sądu Najwyższego z 15 września 2010 r., IV KK 2/10, LEX nr 603797). Nie ma jednak racji autor kasacji kwestionując postąpienie sądu odwoławczego, albowiem sprostowanie daty wydania orzeczenia sądu odwoławczego w trybie określonym w przepisie art. 105 k.p.k. było nie tylko dopuszczalne, ale i zupełnie prawidłowe. Postanowieniem z 18 stycznia 2019 roku sprostowano bowiem nieprawidłowo wpisaną datę orzeczenia. W miejsce oczywiście błędnej - „29 sierpnia 2018 r.” wpisano prawidłową - „27 listopada 2018 r.”. Zarówno w świetle zapisów protokołu rozprawy, jak i treści samego orzeczenia, w którym stwierdzono, że sprawę rozpoznano na rozprawie w dniu 27 listopada

2018 roku, powyższa omyłka miała charakter oczywisty i najprawdopodobniej wynikała z zastosowania wzorów wytworzonych przy pomocy edytora tekstu.

Z przedstawionych powodów Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji postanowienia, oddalając kasację obwinionego jako oczywiście bezzasadną.